

Sygn. akt V.2 Ka 613/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSR del. Ewa Tatarczyk (spr.)

SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Brzoza

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2014 r.

sprawy:

P. S. /S./

syna T. i W.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 24 lipca 2014r. sygn. akt II K 365/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 /dwadzieścia/ złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 120 /sto dwadzieścia/ złotych.

Sygn. akt V 2 Ka 613/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 24 lipca 2014 r. uznał oskarżonego P. S. za winnego popełnienia czynu z art. 178 a § 1 i 4 k.k. polegającego na tym, że w dniu 10 maja 2014 r. w R. na ul. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu sygn. akt II K 570/13 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania tym wyrokiem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, prowadził pojazd mechaniczny marki A. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,84 mg/l, 0,84 mg/l, 0,79 mg/l i 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i wymierzył

mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności , zaliczono na poczet tej kary okres zatrzymania od 10 do 11 maja 2014 r., na mocy art. 49 § 2 k.k. orzeczono od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 złotych

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonego wydatki postępowania w kwocie 90 złotych i obciążono go opłatą w kwocie 120 złotych .

Apelację od wyroku wniósł oskarżony, który zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej orzeczenia o karze i powołując się na przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił mu rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu poprzez orzeczenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania tej kary. Skarżący podniósł , iż Sąd I instancji przy wymierzaniu kary nie wziął pod uwagę wszystkich dyrektyw kary określonych w art. 53 k.k. . Dodał , iż od początku przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu , przedstawił przebieg zdarzenia nie umniejszając swojej winy . Zdaniem skarżącego poprzednia karalność za to samo przestępstwo nie może automatycznie przesądzać o braku podstaw do zastosowania wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem. Ponadto skarżący wskazał , że wymierzona przez Sąd I instancji kara pociągnie za sobą szereg dodatkowych konsekwencji min. w postaci utraty pracy a tym samym środków do życia oraz spłaty kredytu zaciągniętego w banku , pozostawienie bez opieki samotnie mieszkającej i schorowanej matki oskarżonego .

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary pozbawienia wolności poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania .

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

Apelacja oskarżonego okazała się niezasadna i z uwagi na to nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy , iż ustalony stan faktyczny i przyjęta kwalifikacja prawna nie budzą wątpliwości .

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu skarżącego niewspółmierności kary poprzez wymierzenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania .

O rażąco niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 na którą to okoliczność powoływał się oskarżony w swojej apelacji można mówić jedynie wówczas , gdy na podstawie ujawnionych okoliczności , które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można by przyjąć , że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I Instancji a kara jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo stosowanych dyrektyw wymiaru kary do tego stopnia , iż karę dotychczas wymierzoną należało by nazwać „ rażąco ” niewspółmierną tj. trudną do zaakceptowania . Taka rażąca niewspółmierność w przedmiotowej sprawie z pewnością nie zachodzi – nie może ująć uwadze Sądu , iż przestępstwo przypisane oskarżonemu zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat a więc oskarżonemu wymierzono karę praktycznie w dolnych granicach zagrożenia . Odnosząc się do zarzutu oskarżonego w kwestii surowości kary w zakresie orzeczenia kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania mieć należy na uwadze treść art. 69 § 4 k.k. zgodnie z którym wobec sprawcy przestępstwa z art. 178 a § 4 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Zdaniem Sądu Odwoławczego w przedmiotowej sprawie brak jest tego szczególnie uzasadnionego wypadku – okoliczności sprawy , postawa oskarżonego wskazuje , że jest on osobą , który uzasadnia kontynuowanie resocjalizacji w zakładzie karnym i nie daje on rękojmi powstrzymywania się od dalszego popełniania przestępstw.

Powoływanie się oskarżonego w swojej apelacji na swoją sytuację rodzinną i osobistą nie jest okolicznością , która decyduje o rodzaju i rozmiarze wymierzonej mu kary. Okoliczności , które oskarżony podnosi mogą być wzięte pod uwagę w postępowaniu wykonawczym , gdzie skazany może wnieść o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności lub o wykonywanie kary w formie dozoru elektronicznego .

Na marginesie zauważyć należy , iż Sąd I instancji dopuścił się obrazy prawa materialnego tj. art. 42 § 2 k.k (co przyznał sam w uzasadnieniu) albowiem nie orzekł obligatoryjnego w takim wypadku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych . Jednak z uwagi na to , że apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódł jedynie oskarżony mając na względzie dyrektywy określone w art. 434 kpk Sąd odwoławczy nie może orzec na jego niekorzyść i dlatego też nie jest uprawniony do zmiany wyroku w tym zakresie .

Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji oskarżonego , jak również nie podzielając przytoczonych na ich poparcie argumentów Sąd odwoławczy zaskarżony wyroku utrzymał w mocy uznając apelacją za oczywiście bezzasadną .

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk .